

Haydi
Çocukları

Saat 7:30.

Tingidi tingidi tingidi... Tingidi tingidi tingidi...

“Çiçek, haydi yavrum, uyan. Kahvaltı hazır. Haydi canım!”

Tingidi tingidi tingidi... Tingidi tingidi...

Saat 7:31.

“Haydi kızım...”

Tingidi tingidi tingidi... Tingidi...

Saat 7:32.

“Çiçek dedim! Haydi dedim! Servise geç kalacaksın!”

Tingidi tingidi tingidi...

Saat 7:33.

“Çiçek haydi!”

Üç dakika... Üç dakikada neler oldu?

Saatın tingildek zili üç dakika çaldı.

Annem tam beş kez “haydi” dedi.

Annem yaşamında en çok bu sözcüğü seviyor.

“Haydi...”

“Tamam anne!”

Yatağımdan çıktım. Doooğru banyoya! Doooğru banyodaki aynaya!

Hayır! Bu sabah da büyümemişim! Yüzümde hiçbir değişiklik yok! Hani, abla olunca büyüyecektim! Hı?.. Poff!

“Çiçek! Son kez söylüyorum. Çabuk sofraya! Haydiii!”

Amanın! Haydiii'ye geçtik.

Koş Çiçek, koş!

Koşmam! Koşacak halim yok.

Halsiz malsiz yürüyerek mutfağa gittim.

Kahvaltı sofrası hazır.

Ya ben? Ben hazır mıyım onca şeyi yemeye?

“Haydi kızım! Biliyorsun, Nihat Abi'ni kapının önünde bekletmiyorlar.”

Bir “haydi” daha!

Annem neden bu kadar çok “haydi” diyor? Belki babam bilir, ona sorayım.

Sordum.

Babam, gözleri kaybolana kadar güldü. Babam gülünce çok güzel oluyor.

“Yavrum, biz ‘haydi’ çocuklarıyız; ondandır bençe,” dedi.

Ben anlamadım. Babam anlatmaya başladı.

O anlatırken... ikinci süt içme şenlikleri de başlamıştı çoktan. Sanki birinci bardağımı bitirebildim de!

Tabağıma bir adet çok-haşlanmış yumurta, iki dilim yağlı ballı ekmekek, bir parça peynir, bir büyük dilim kakaolu kek de konmuştu. Yemin ediyorum, bu saydıklarımın tümünü üst üste koysanız, tavana kadar gider. Annem, benim çok yemediğimi unuttu.

“Haydi Çiçek, yesene kızım.”

“İki işi aynı anda yapamıyorum, anne.”

Şimdi babamı dinliyorum.

Biz ‘haydi’ çocuklarıyız demek, şu demekmiş:

Onların zamanında Haydi (yazılışı Heidi’ymiş) isimli bir çizgi film varmış. Dağlarda dedesiyle yaşayan, oradan şuraya zıplayıp duran, sevimli mi sevimli bir kız çocuğunun öyküsüyümüş bu.

Sevimli mi sevimli bir kız...

İyi de, annemin bana söyleyip durduğu “haydi” neden bu kadar sevimsiz?

“Haydi Çiçek, Nihat Abi’n kapıda!”

Al sana bir sevimsiz “haydi” daha...

“Haydi Çiçeeeeeek! Çiçek haydiiii!”

Amanın! Damarları patlayacakmış gibi bağırın
bu kadın da kim?

Annem beni sevmiyor!

Ben de çın çın çınlayan şu iki sözcüğü sevmiyorum: “Haydi!” ve “Çiçek”.

E, haydi’yi sevmesem olur diyelim... de... Çiçek olmazsam ne olurum? Ne, hı? Ne?

Aslına bakarsanız, adım seviyorum da... Haydi’yle birlikte söylendiğinde, hem de bağırılarak söylendiğinde... işte o zaman... ı-ıh!

Ne yapmalı?

Doğrusunu söylemek gerekirse, aklıma bir şey gelmiyor... Geliyor da, nasıl olur bilmem ki?

Çiçek olmasam... Yoo, Çiçek olsam da...

Tamam, buldum! Her gün başka bir çiçek olsam...

Her gün başka bir çiçek olunca... O zaman belki severler beni.

Severler mi?

İyi güzel de... çiçekleri yeterince biliyor muyum?

Öğrenirim, n’olcak! Bilgisayar ne güne duruyor!

Seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyoorr... Sevmiyor!

Kimse beni sevmiyor!

Bugün Papatya’yım öyleyse, herkese inat. Dün Menekşe’ydim. Yarın Gül olmayı düşünüyorum. Her gün başka bir çiçek oluyorum. Canım ne olmak isterse.

Papatya olmak istersem Papatya olurum. Seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyor... Sevmiyor!..

Kimse beni sevmiyor!

“Çiçeeek! Akşam yemeğini hazırlıyorum. Bana yardım eder misin, canım?”

“Çiçek yok bugün! Papatya diye seslenin bana.”

“Papatya! Seni bekliyorum, bebeğim.”

“Bebeğim deme anne bana. Papatya de.”

“Papatya! Güzeller güzeli kızım, yanıma gelir misin? Seni çok özledim.”

Seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyor... Seviyor!

Ya – şa – sın! Annem beni seviyor!

Papatya mutfağa koşsun, annesinin beline sarılsın, yemeği falan boş verip kocaman kucaklaşsınlar; öpüşe möpüşe, sarmaş dolaş Papatya'nın odasına gitsinler, anne kız evcilik oynasınlar orada... Yaşasın... Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Şu mıymırık ses de ne?

“*In-m-m-m-gaaa!*”

“Papatya'cığım, kardeşin ağlıyor. Benim ellerim kirli. Emziğini sokuver ağzına.”

Demin düş mü gördün, Papatya?

Seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyor... Sevmiyor!.. Annem beni sevmiyor!.. Kimse beni sevmiyor!

“Çiçek, niye gülüyorsun yavrum?”

“Aklıma komik bir şey geldi de, öğretmenim.”

“Anlat da birlikte gülelim o zaman.”

“Size komik gelmeyebilir, öğretmenim.”

Ona nasıl anlatabilirim? Bugün benim adım Gül. Onun için gülüyorum. Bunu bir öğretmen nasıl anlatsın? Misss kokulu çiçek oldum bugün. Pembe bir gül.

Güllerin dilinde pembe, sevgiyi anlatırmış. Sevgi isterim ben de. Madem pembe bir gülüm, annemle babam daha çok sevsinler beni. Bu benim hakkım.

Düş kurma hakkım da var. Şöyle bir düş:

Zil çalıyor, şu bayıcı matematik dersi bitiyor, eve gidiyorum; bir de bakıyorum, babam çoktan eve gelmiş, çoktan eve gelen babam, kapıdan girdiğim an